

Изгрява въ зори

Синята ширъ се чертае далечъ
въ бистритъ ясни въздушни
мъгли,
слънце изъ свѣтли потайни жгли
вдига разискренъ червени си
мечъ.

Блѣсватъ матъ мълния бѣли
лжчи
рѣжатъ безбройни конци
въ огънь облѣни и ето ечатъ
въ хиляди тайни звънци.

Вдига се тежъкъ раздиплени
крепъ,
свѣтятъ огнени, чудни лжчи,
сжщо като пламенни властни
очи
впиватъ се въ погледа, станалъ
вечъ слѣпъ.

Ражда се новиятъ день на
свобода,
чудно се дипли и кичи съ
вѣнци.
Цѣла вселена възпрѣна на
входа
звучитъ лѣй на трепетни звън-
ци.

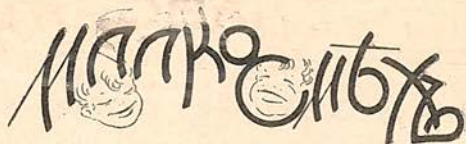
Ив. К. Спасовъ
ученикъ — София

Пролѣтъ

Ето вече дойде пролѣтъ,
мила и засмѣна
и обкичи тя полята
съ хубава премѣна.

„Пролѣтъ дойде“ — пѣятъ всички,
бубулечки и тревички
и настана на земята
нова радостъ за децата...

Надежда Петрова Пенева
ученичка II кл. — Чирпанъ

Момченцето : (смѣло, въпрѣки
че жболѣкарътъ му е извадилъ вече
три жба). Свърши ли се ?

Жболѣкарътъ : Да, и не се
страхувай, тѣ пакъ ще покаратъ.

Момченцето : (объркано) Но
ще порастнатъ ли до довечера, за
да мога да ямъ и съ тѣхъ ?

Учителятъ : Какво трѣбва да
правимъ, за да бждатъ жбитѣ ни
здрави ?

Мълчание въ класа. Най-после Пе-
търчо вдига ржка и казва :

— Трѣбве да имаме четка за ж-
би, г-нъ учителю.

Учителятъ : Много добре. И ти,
разбира се, имашъ, нали ?

Петърчо : Не, г-нъ учителю.

Учителятъ : Какъ тогава знаешъ,
че трѣбва да си служимъ съ четка
за жби ?

Петърчо : Защото баща ми ги
продава, г-нъ учителю !

Селянинътъ и очилата

Единъ селянинъ гледалъ, че, като ис-
кали да четатъ, другитѣ старци си сла-
гали очила. Той решилъ да отиде въ
града и си купи единъ чифтъ. Влѣзълъ
въ единъ магазинъ и започналъ да проб-
ва най-различни очила. Най-напредъ сла-
галъ очилата, после вземалъ книга, по-
глеждалъ въ нея и веднага казвалъ, че
очилата не били добри.

Очиларътъ му показалъ и много дру-
ги, които ималъ въ магазина си, но се-
лянинътъ все ги намиралъ за лоши.

Най-сетне, продавачътъ се сѣтилъ как-
ва работата и казалъ на селянина :

— Приятелю, очилита ми сж добри,
но ти не знаешъ да четешъ !

— Ами ако знаехъ да чета, отвър-
налъ селянинътъ, хичъ не ми трѣбвахъ
очилата ти !

Преведе отъ френски : Ст. Георгиева
ученичка — София